

ORIGINAL

U s n e s e n í

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném v Plzni dne 22. 5. 2002 v trestní věci obžalovaných 1) Ing. P. H., nar. v bytem soukromého podnikatele a 2) Ing. M. K., nar. v bytem vedoucího dopravy Druhé severočeské stavební společnosti - spol. s r.o. se sídlem Okounov 65, Perštejn, okr. Chomutov, **t a k t o :**

Podle § 231 odst. 1 trestního řádu za použití § 223 odst. 1 trestního řádu a § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu **se zastavuje** trestní stíhání obžalovaných Ing. P. H. a Ing. M. K.

pro skutek, že

v Plzni, v době od 17.6.1994 do 15.8.1994, po předchozí vzájemné dohodě s obžalovaným Ing. M. K. provedl Ing. P. H., v té době odborný programátor Kreditní banky Plzeň, a.s., odboru automatizace a informatiky, oddělení automatizace, zásah do počítačového systému Derby 2.0 užívaného Kreditní bankou Plzeň, a.s., přičemž tímto zásahem postupně převedl jednak z účtů vedených Kreditní bankou Plzeň, a.s. pro různé majitele, jednak z účtů, které nebyly Kreditní bankou Plzeň, a.s. vedeny, různé vysoké finanční částky, a to na účty vedené u Kreditní banky Plzeň, a.s. pod čísly a , které za tímto účelem založil obžalovaný Ing. M. K., který následně v době od 27.7.1994 do 9.9.1994 provedl z těchto účtů hotovostní výběry v celkové výši 780.096,37 Kč,

a dále v době od 27.7.1994 do 5.8.1994 založil další běžné účty, a to u Agrobanky Praha, a.s., filiálka Plzeň č. , u ČSOB, a.s., pobočka Plzeň účet č. , u IPB, a.s., oblastní pobočka Plzeň účet č. , u Plzeňské banky, a.s. účet č. a u České spořitelny, a.s., okresní pobočka v Plzni účet č. , přičemž na tyto účty postupně v době od 5.8.1994 do 12.8.1994 převedl z účtů založených v Kreditní bance Plzeň, a.s. finanční částku v celkové výši 3.649.800,-Kč, kterou postupně vybral, přičemž tímto jednáním byla Kreditní bance Plzeň, a.s. způsobena škoda v celkové výši 4.429.896,37 Kč,

č í m ž m ě l i s p á c h a t

obžalovaný Ing. P. H.

trestný čin poškození a zneužití záznamu na nosiči informací podle § 257a odst. 1 písm. c), odst. 3 trestního zákona v jednočinném souběhu s trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona spáchaným formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona,

obžalovaný Ing. M. K.

obžalovaný Ing. M. K.

trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona spáchaný formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona.

O d ů v o d n ě n í :

Proti uvedeným obžalovaným byla dne 29. 9. 2000 podána Krajským státním zástupcem v Plzni Krajskému soudu v Plzni obžaloba pro shora popsané jednání. Věc byla dne 2. 1. 2001 předána k vyřízení předsedovi senátu JUDr. Milanu Šteji. Ve dnech 28. 3. 2001, 29. 3. 2001, 3. 4. 2001, 4. 4. 2001 bylo ve věci konáno hlavní líčení. Další hlavní líčení nařízené na dny 13. 6. 2001 a 14. 6. 2001 muselo být odvoláno z důvodu nemoci obhájkyň jednoho z obžalovaných a další hlavní líčení se tak konala ve dnech 3. 9. 2001, 16. 10. 2001 a 17. 10. 2001, kdy byl ve věci vyhlášen rozsudek.

Uvedeným rozsudkem byli oba obžalovaní ve smyslu § 226 písm. c) trestního řádu zproštěni obžaloby pro skutek popsaný ve výroku tohoto usnesení. K odvolání státního zástupce ve věci rozhodoval Vrchní soud v Praze, který usnesením ze dne 7. 3. 2002 sp. zn. 4 To 112/01 napadený rozsudek krajského soudu podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Vrchní soud v Praze uložil soudu prvního stupně provést doplnění dokazování, které by zřejmě bylo časově dosti náročné. Spis byl vrácen krajskému soudu dne 16. 4. 2002 a hlavní líčení by ve věci (pokud by se podařilo opatřit důkazy, jejichž provedení bylo uloženo soudem druhého stupně) mohlo být nařízeno nejdříve na konec září 2002 s ohledem na čerpání dovolených přisedícími a předsedou senátu a plné obsazení jednacích dnů předsedy senátu v předchozím období.

Každý obžalovaný v České republice má právo na spravedlivý proces. Tento pojem je definován v Evropské úmluvě o lidských právech, ke které přistoupila i Česká republika (viz. sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí ČSFR uveřejněné ve Sbírce zákonů ČSFR pod číslem 209/1992 Sb., čl. 5 odst. 2 Ústavního zákona č. 4/1993 Sb.), a to konkrétně v článku 6 odst. 1 této úmluvy. Podle § 1 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., účinného od 8. 2. 1991, jsou mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, ratifikované a vyhlášené ČSFR, na jejím území obecně závazné a mají přednost před zákonem. Tyto závazky vyplývající z mezinárodních smluv pro ČSFR pak ve smyslu čl. 1 odst. 2 a čl. 2 ústavního zákona č. 542/1992 Sb., o zániku ČSFR, přešly dnem 1. 1. 1993 na Českou republiku a Slovenskou republiku jako dva samostatné nástupnické státy, na které tímto dnem přešla působnost svěřená ČSFR ústavou a jinými zákony. Bezprostřední závaznost a přednost ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána, před zákonem, stanoví také čl. 10 Ústavy České republiky (č. 1/1993 Sb.). Proto článek 6 odst. 1 citované úmluvy může být soudem aplikován přímo, a to i s překročením případných mezí stanovených zákonem. V tomto duchu již bylo rozhodnuto Nejvyšším soudem České republiky ke stížnosti pro porušení zákona podané Ministrem spravedlnosti České republiky. Nejvyšší soud tento svůj názor opřel mimo jiné o argument, že článek 6 odst. 1 citované úmluvy nelze pokládat za pouhou směrnici pro signatáře Úmluvy, aby systém justičních orgánů zřídili tak, aby vyhovoval daným kritériím, neboť takový výklad by byl v rozporu s článkem 17 Úmluvy, podle něhož nic v této úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo

jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení jakéhokoliv ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než tato úmluva stanoví. Nejvyšší soud proto vyslovil názor, že dostane-li se právo (a povinnost) státu na stíhání a potrestání pachatele trestné činnosti, výlučně (nebo zejména) z důvodů na straně státu, do extrémního rozporu s právem obviněného na projednání jeho záležitosti v přiměřené lhůtě, zbavuje se tím stát svojí nečinností práva na stíhání a potrestání pachatele trestné činnosti. Trestní stíhání, které dosud nebylo pravomocně skončeno, lze pak zastavit s odkazem na zmíněný článek Úmluvy a nepřípustnost dalšího trestního stíhání lze opřít přímo o ustanovení § 11 odst. 1 trestního řádu, i když v něm toto není výslovně uvedeno.

Mezi jinými aspekty v článku 6 odstavec 1 citované úmluvy je uvedeno, jak plyne již z argumentů uvedených výše, že účastníci soudního řízení mají právo na vyřízení věci v přiměřené lhůtě. Tato lhůta není nikde výslovně stanovena a otázka přiměřenosti lhůty je řešena toliko judikaturou Evropského soudu. Z té mimo jiné plyne, že v trestním řízení lhůta nepočíná svůj běh až předáním obžaloby soudu. Při posuzování lhůty se přihlíží ke složitosti případu, chování osob, které mohlo přispět k prodlení, a též způsobu, jakým státní orgány záležitost projednávaly. Evropský soud odmítl argumentaci vlád některých států, podle které nedostatečné personální obsazení a neúměrně velká agenda soudů jsou omluvou pro nepřiměřenou délku řízení (viz. rozhodnutí *De Cubber versus Belgie*, rozsudek z 26.10.1984 série A, No 86, rozhodnutí *Guincho versus Portugalsko*, rozsudek z 10.7.1984, série A, No 81). Ve výjimečných případech Evropský soud uznal za přiměřenou lhůtu řízení před vnitrostátními orgány dosahující šesti roků (rozhodnutí *Pretto versus Itálie*, rozsudek z 8.12.1983), v jiných případech však již taková lhůta byla považována za porušení článku 6 odstavec 1 úmluvy.

Podle § 231 odst. 1 trestního řádu vyjde-li najevo mimo hlavní líčení některá z okolností uvedených v § 223 odst. 1, 2 trestního řádu, soud rozhodne o zastavení trestního stíhání. Podle § 223 odst. 1 trestního řádu soud zastaví trestní stíhání, shledá-li za hlavního líčení, že tu je některá z okolností uvedených v § 11 odst. 1 trestního řádu. Podle § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, stanoví-li tak vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána.

V daném případě sice obžaloba napadla soudu dne 29. 9. 2000, ale ke spáchání činu mělo dojít v období od 17. 6. 1994 do 15. 8. 1994, tedy před velmi dlouhou dobou. Přitom čin vyšel najevo nejpozději v dubnu roku 1996 při kontrole bankovního zúčtovacího systému v souvislosti s jeho změnou, přičemž již od této doby bylo známo minimálně jméno Ing. M. K. jako možného podezřelého, neboť účty, na které byly peníze neoprávněně poukázány, byly vedeny na toto jméno. Jak plyne z provedených důkazů, byl na poradách pracovníků banky vytipován i druhý možný pravděpodobný pachatel, a to obžalovaný Ing. P. H. V tomto duchu také bylo dne 30. 1. 1997 podáno trestní oznámení policii, ke sdělení obvinění oběma obviněným (a tím oficiálním zahájením trestního řízení) však došlo až dne 17. 3. 1999, tedy s více než dvouletým odstupem. Od té doby probíhá trestní řízení opět po velmi dlouhou dobu a lze důvodně předpokládat, že další dobu by si vyžádalo doplnění dokazování, jehož provedení bylo uloženo krajskému soudu výše citovaným usnesením Vrchního soudu v Praze.

Proto soudu ve smyslu výše uvedených zákonných ustanovení s odkazem na příslušný článek Úmluvy trestní stíhání obžalovaných zastavit. Je totiž toho názoru, že stát neplnil dostatečně aktivně svoji povinnost stíhat pachatele trestného činu a neuplatňoval v možném rozsahu své právo na takové stíhání minimálně od podání trestního oznámení, tedy od počátku roku 1997. Přitom nelze tvrdit, že by se jednalo o věc skutkově ani právně výjimečně složitou, nelze ani tvrdit, že by obžalovaní svým přístupem k věci nějak přispěli k prodlužování trestního řízení, takže doba, po kterou mohlo být vedeno trestní stíhání, výrazně přesahující pět let, je dle názoru soudu již nepřiměřenou lhůtou ve smyslu citovaného ustanovení Úmluvy.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost státního zástupce do 3 dnů ode dne jeho oznámení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

V Plzni dne 22. 5. 2002

JUDr. Milan Štejn

předseda senátu

zena

Odesílatel: **KRAJSKÝ SOUD
VELESLAVÍNOVA 40
306 17 PLZEŇ**

DODEJKA

2 T 11/2000-1492 usn.

Adresát:

Mgr. Renata Tunklová
advokátní kancelář
Kamenická 1
301 12 Plzeň

Mgr. Renata Tunklová
advokátka
Kamenická 1
301 12 PLZEŇ

Potvrzuji převzetí této zásilky

dne 04-06-2002 podpis

Otisk denního razítka a podpis
vydávajícího pracovníka